

Föstudaginn 30. september 1955.

Nr. 77/1955. **Guðmundur H. Þórðarson**
 gegn
 Einari Gunnari Einarssyni.

Útivistardómur. Ómaksbætur.

Dómur Hæstaréttar.

Málssókn þessi fellur niður.

Áfrýjandi, Guðmundur H. Þórðarson, er eigi sækir dómþing í máli þessu, greiði kr. 200.00 útivistargjald til ríkissjóðs, ef hann vill fá mál sitt tekið fyrir af nýju.

Einnig greiði hann stefnda, Einari Gunnari Einarssyni, sem sótt hefur dómþing og krafizt ómaksbóta, kr. 150.00 í ómaksbætur að viðlagðri aðför að lögum.

Mánudaginn 3. október 1955.

Nr. 135/1954. **Johan Ellerup** (Lárus Jóhannesson)
 gegn
 Bæjarfógetanum í Keflavík f. h. ríkissjóðs
 (Vilhjálmur Jónsson).

Dómenndur:

hæstaréttardómararnir Gizur Bergsteinsson, Jón Ásbjörnsson,
 Jónatan Hallvarðsson og Þórður Eyjólfsson og Ármann Snævarr
 prófessor.

Lögtaksmál. Innheimta tollgjalda og söluskatts.

Dómur Hæstaréttar.

Áfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 16. ágúst 1954 og gert þessar dómkröfur:

Aðalkrafa: að hinn áfrýjaði úrskurður verði ómerktur, málinu vísað frá fógetaréttinum og stefnda dæmt að greiða

áfrýjanda málskostnað bæði í héraði og fyrir Hæstarétti eftir mati dómsins.

Fyrri varakrafa: að hinn áfrýjaði úrskurður verði úr gildi felldur og málskostnaður dæmdur samkvæmt aðalkröfu.

Önnur varakrafa: að úrskurður fógeta verði staðfestur með þeirri breytingu, að áfrýjandi verði sýknaður af greiðslu vaxta og aðiljum verði gert að greiða hvorum sinn kostnað af málinu.

Stefndi krefst þess, að úrskurðurinn verði staðfestur og áfrýjanda verði dæmt að greiða honum málskostnað fyrir Hæstarétti eftir mati dómsins.

Gögn máls þessa sýna, að stefnda hlaut að hafa verið ljóst, að tollflokkun hans á ýmsum vörum var eigi rétt. Þegar af þessari ástæðu og að öðru leyti með skírskotun til forsendna hins áfrýjaða úrskurðar ber að staðfesta hann.

Eftir þessum úrslitum ber að dæma áfrýjanda til að greiða stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, sem ákveðst kr. 5000.00.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði úrskurður á að vera óraskaður.

Áfrýjandi, Johan Ellerup, greiði stefnda, bæjarfógetanum í Keflavík f. h. ríkissjóðs, kr. 5000.00 í málskostnað fyrir Hæstarétti að viðlagðri aðför að lögum.

Úrskurður fógetaðóms Keflavíkur 17. júlí 1954.

Í máli þessu, sem tekið var til úrskurðar eftir munnlegan málflutning þann 13. þ. m., hefur gerðarbeiðandi, bæjarfógetinn í Keflavík f. h. ríkissjóðs, krafizt þess, að gert verði lögtak hjá gerðarþola, Johan Ellerup lyfsala, Suðurgötu 2, Keflavík, til tryggingar vangreiddum verðtolli, vörumagnstolli og söluskatti, samtals að fjárhæð kr. 64.499.67 ásamt 6% ársvöxtum frá 12. júní 1953 til greiðsludags og málskostnaði að skaðlausu.

Gerðarþoli hefur aðallega krafizt þess, að synjað verði um framgang lögtaksins og gerðarbeiðanda gert að greiða honum málskostnað að mati fógeta. Til vara hefur gerðarþoli krafizt þess, að lögtak verði aðeins gert til tryggingar kr. 52.454.37 án vaxta og að gerðarbeiðanda verði gert að greiða málskostnað að mati dómarans.

Málsatvik eru þau, að síðara hluta ársins 1950, á árinu 1951 og fyrra hluta ársins 1952 keypti gerðarþoli allmikið af vörum, aðal-

lega lyfjavörum, frá útlöndum. Vörur þessar voru fluttar til Keflavíkur og tollafgreiddar þar. Hafður var sá háttur á afgreiðslu, að gerðarþoli útbjó aðflutningsskýrslur og síðar tollinnflutningsskýrslur, þar sem vörutegunda var getið og vörurnar flokkaðar samkvæmt tollskrá. Skýrslur þessar ásamt farmskirteinum og innkaupareikningum afhenti hann síðan bæjarfógetanum í Keflavík, sem hafði tollafgreiðsluna á hendi. Bæjarfógetinn lét síðan reikna út verðtoll, vörumagnstoll og söluskatt samkvæmt gögnum þessum. Gerðarþoli greiddi síðan gjöld þessi og fékk vörurnar afhentar. Í septembermánuði 1952 var hætt að tollafgreiða vörur í Keflavík, og eftir þann tíma mun tollstjórinn í Reykjavík hafa haft á hendi tollafgreiðslu á vörum þeim, sem til Keflavíkur skyldu fara. Gögn gerðarþola voru síðan send endurskoðunardeild Fjármálaráðuneytisins til endurskoðunar. Þar var talið, að um verulegar skekkjur á tollflokkun væri að ræða, að því er varðaði vörur þessar. Taldi endurskoðunardeildin, að á árinu 1951 hefði gerðarþoli vangreitt verðtoll að fjárhæð kr. 36.286.97, en hins vegar ofgreitt verðtoll á sama tíma að fjárhæð kr. 122.76. Þá hefði hann vangreitt vörumagnstoll á sama tíma, að fjárhæð kr. 863.46. Enn fremur hefði gerðarþoli vangreitt söluskatt, að fjárhæð kr. 3156.45, en ofgreitt söluskatt, að fjárhæð kr. 310.61. Þá taldi endurskoðunardeildin, að gerðarþoli hefði ekki afhent svonefnd B-skirteini vegna innflutnings vara þessara, að fjárhæð kr. 19.362.00. Bæri honum að skila skirteinum þessum eða greiða tryggingarfé vegna þeirra, að fjárhæð kr. 9681.00.

Athugasemdir endurskoðunardeildarinnar ásamt fylgiskjöllum voru síðan sendar bæjarfógetanum í Keflavík. Með bréfi til gerðarþola, dags. 5. desember 1952, tilkynnti bæjarfógetinn gerðarþola um þetta og baðst álits hans um þessi atriði. Gerðarþoli virðist hafa mótmælt greiðsluskyldu sinni, að því er varðaði fjárhæðir þessar, en ekki hafa gert neinar sérstakar athugasemdir við útreikninga og tollflokkun endurskoðunardeildarinnar.

Að því er varðaði vörur þær, sem hér um ræðir og tollafgreiddar voru á árinu 1952, þá taldi endurskoðunardeild Fjármálaráðuneytisins, að verðtollur sá, sem gerðarþola bæri að greiða, væri vanreiknaður um kr. 22.506.30. Hins vegar hefði hann ofgreitt verðtoll, að fjárhæð kr. 1065.47. Vörumagnstollur, sem gerðarþola bæri að greiða, væri vanreiknaður um kr. 1598.29, en hins vegar hefði hann ofgreitt vörumagnstoll, að fjárhæð kr. 21.07. Söluskattur sá, sem gerðarþola bæri að greiða, væri vanreiknaður um kr. 1780.26, en hann hefði hins vegar ofgreitt kr. 83.66 í söluskatt. Þá taldi endurskoðunardeildin, að gerðarþoli hefði ekki afhent svonefnd B-skirteini vegna innflutnings vara þessara, samtals að fjárhæð kr. 15.034.00. Bæri honum að skila skirteinum þessum eða greiða tryggingarfé vegna þeirra, að fjárhæð kr. 7517.00. Athugasemdir þessar virðast ekki hafa borið gerðarþola fyrr en í maímánuði 1953. Virðist hann hafa mótmælt greiðsluskyldu sinni, en ekki hafa gert neinar sér-

stakar athugasemdir um útreikninga og tollflokkun endurskoðunar-deildarinnar.

Þann 3. marz 1953 kvað endurskoðunardeild Fjármálaráðuneytisins upp formlegan úrskurð um fjárheimtu þessa, að því er varðaði vörur, tollafgreiddar árið 1951. Þann 9. maí 1953 var hliðstæður úrskurður uppkveðinn af sama aðilja, að því er varðaði vörur, tollafgreiddar á árinu 1952. Var bæjarfógetanum í Keflavík falið að krefja gerðarþola um fé þetta. Var lögtaksmál þetta síðan fyrst tekið fyrir þann 12. júní 1953.

Í máli þessu telur gerðarbeiðandi, að gerðarþoli skuldi verðtoll frá árinu 1951, alls kr. 36.286.97, og sama toll frá árinu 1952, alls að fjárhæð kr. 22.506.30. Hins vegar hafi hann ofgreitt verðtoll, kr. 122.76, á árinu 1951 og kr. 1065.47 á árinu 1952. Hann skuldi því alls verðtoll kr. 57.605.04. Gerðarþoli skuldi einnig kr. 863.46 í vörumagnstoll frá árinu 1951 og kr. 1598.29 í sama toll frá árinu 1952. Hins vegar hafi hann ofgreitt vörumagnstoll með kr. 21.07 á árinu 1952. Skuldi hann þannig alls kr. 2440.68 í vörumagnstoll. Þá skuldi gerðarþoli kr. 3067.96 í söluskatt frá 1951, en hafi hins vegar ofgreitt kr. 310.61 í söluskatt á því ári. Enn fremur skuldi hann kr. 1780.26 í söluskatt frá árinu 1952, en hafi hins vegar ofgreitt söluskatt á því ári með kr. 83.66. Gerðarþoli skuldi því alls kr. 4453.95 í söluskatt. Krefst gerðarbeiðandi þess, að gert verði lögtak í eignum gerðarþola til tryggingar þessum fjárhæðum.

Kröfur sínar byggir gerðarbeiðandi á því, að orsök þess, að gerðarþoli greiddi of lága tolla og söluskatt í upphafi, er hann fékk vörurnar afgreiddar, hafi verið sú, að skýrslur þær, sem hann gaf toll-yfirvöldunum, hafi verið rangar. Þetta hafi hins vegar ekki komið í ljós fyrr en við endurskoðun á plögnum þessum.

Að því er varðar verðtollinn og vörumagnstollinn, þá hafi fjármálaráðuneytið úrskurðað um hann, en sá úrskurður sé fullnaðarúrskurður samkvæmt ákvæðum 1. mgr. 20. gr. laga nr. 62 frá 1939 um tollskrár o. fl., enda hafi gerðarþoli ekki mótmælt útreikningum Fjármálaráðuneytisins út af fyrir sig.

Samkvæmt ákvæðum 1. mgr. 5. gr. laga nr. 6 frá 1945 fari um lögvernd og gjalddaga aðflutningsgjalda eftir ákvæðum laga um tollheimtu og toll eftirlit. Samkvæmt ákvæðum 1. mgr. 27. gr. laga nr. 63 frá 1937 um tollheimtu og toll eftirlit falli aðflutningsgjöld í gjalddaga, þegar skip það, er vörurnar flytur, hefur hafnað sig þar, sem gjöld á að greiða. Tollar þessir séu því fyrir löngu í gjalddaga fallnir. Í niðurlagsákvæði 29. gr. laganna um tollheimtu og toll eftirlit sé tekið fram, að ef eigi náist til þeirrar vöru, sem aðflutningsgjald skal greiða af þá megi gera lögtak í öðrum eignum viðtakanda til tryggingar þeim.

Af framangreindu sé ljóst, að gerðarþoli skuldi toll af vörum, sem hann hafi fengið og ekki verði nú náð til, og sé því fullheimilt

að gera lögtak í öðrum eignum gerðarþola til tryggingar tollum þessum.

Kröfur sínar, að því er söluskattinn varðar, byggir gerðarbeiðandi á ákvæðum 21. gr. laga nr. 100 frá 1948 um dýrtiðarráðstafanir vegna atvinnuveganna, sbr. lög nr. 116 frá 1949, lög nr. 18 frá 1950, lög nr. 24 frá 1950, lög nr. 112 frá 1950, lög nr. 107 frá 1951, lög nr. 106 frá 1952 og lög nr. 75 frá 1953 um framlengingu gildis ákvæða III. kafla fyrrgreindra laga. Af ástæðum þeim, sem greindi, þegar rætt var um verðtoll og vörumagnstoll, hafi gerðarþoli ekki greitt þann söluskatt, er honum bar að greiða. Söluskatturinn hafi fallið í gjalddaga um leið og varan var tollafgreidd, og hann njóti sömu réttarverndar og aðflutningsgjöld samkvæmt ákvæðum 2. mgr. 21. gr. laga nr. 100 frá 1948. Sé því örugg lögtaksheimild fyrir hendi, að því er söluskattinn varðar.

Af hálfu gerðarbeiðanda hefur því verið ákveðið mótmælt, að lögtaksréttur fyrir kröfum þessum sé að nokkru niður fallinn vegna fyrningar þar sem umboðsmaður gerðarþola hafi lýst því yfir í greinargerð, að hann mundi ekki bera fyrningu fyrir sig.

Gerðarþoli skýrir svo frá, að hann hafi um langt skeið átt heima og rekið lyfsölu á Seyðisfirði. Er hann hafi pantað lyf og aðrar vörur frá útlöndum, hafi sá háttur verið á hafður, að hann hafi afhent skrifstofu bæjarfógetans þar farmskrár og innkaupareikninga yfir vörurnar. Vörurnar hafi síðan verið tollflokkaðar af starfsmönnum bæjarfógetans og öll skjöl síðan útbúin varðandi tollafgreiðsluna. Að því loknu kveðst gerðarþoli hafa undirritað skjölin og síðan greitt tollinn. Er hann hafi flutt til Keflavíkur, hafi hann viljað hafa sama hátt á þessu. Því hafi hins vegar verið neitað og þess krafizt, að hann sjálfur tollflokkaði vörurnar og afhenti skrifstofu bæjarfógetans síðan öll plögg varðandi vörurnar útfyllt og undirrituð. Þetta hafi hann neyðzt til að gera, enda þótt honum hafi verið ljóst, að hann var ekki fær um að inna þetta af hendi svo vel, sem þörf var á. Hann hafi síðan tollflokkað vörurnar eftir beztu samvizku og þekkingu. Síðan hafi tollurinn og söluskatturinn verið reiknaður út af bæjarfógetanum eða starfsmönnum hans. Kveðst gerðarþoli síðan hafa greitt gjöldin og fengið vörurnar afhentar. Þær hafi síðan verið seldar og þá lagt það verð til grundvallar, sem þannig var fram fengið. Hann hafi ekkert frekar um þetta heyrt fyrr en löngu síðar, og þá hafi verið búið að selja vörurnar, eins og áður getur.

Með vísan til þessa alls telur gerðarþoli, að hann eigi enga sök á þeim misfellum, sem kunni að hafa orðið á tollákvörðun og söluskattsákvörðun, að því er vörur þessar varðar. Þau mistök, sem orðið hafi, séu tollyfirvöldunum sjálfum að kenna og það sé ekki réttlátt, að hann eigi að bera hallann af því. Sérstaklega þegar þess sé gætt, að ef hann verði talinn eiga að greiða eitthvað til viðbótar

þeim tollum og söluskatti, sem hann hafi þegar greitt, þá verði hann að bera það tjón sjálfur, þar sem búið sé að selja vörur þær, sem hér um ræðir, og því útilokað að fá fé þetta aftur frá neytendunum, sem þó eigi í raun og veru að greiða það endanlega. Þegar þetta sé virt, þá sé ekki um raunverulega tolla- og söluskattskrófu að ræða, heldur almenna skuld, sem ekki njóti lögtaksréttar, og beri því að synja um framkvæmd lögtaksins.

Þá hefur gerðarþoli bent á, að hann hafi greitt þann toll, sem af honum var krafinn, og fengið fullnaðarkvittun tollyfirvaldanna. Hann hafi verið í góðri trú um, að hann þyrfti ekki að greiða frekara. Eins og áður getur, þá hvíli öll sökin af mistökunum á tollyfirvöldunum. Þegar þess sé gætt, verði honum ekki gert að greiða frekara fé en hann hafi þegar greitt.

Hefur gerðarþoli í þessu sambandi áskilið sér rétt til að heimta bætur úr hendi gerðarbeiðanda, verði framgangur lögtaks þessa leyfður að öllu eða nokkru leyti.

Varakrófu sína byggir gerðarþoli á því, að nokkuð af tollum þeim og söluskatti, sem hann sé nú krafinn um, sé það gamall, að lögtaksréttur sé niður fallinn fyrir fyrningu.

Eins og að framan hefur verið getið, hefur gerðarþoli viðurkennt, að tollflokkun hans hafi ekki verið nákvæm og að honum hafi verið ljóst, að verið gat, að hún væri ekki ætíð rétt. Mátti hann því, sem auk þessa hefur flutt inn vörur um langt skeið, búast við, að frekari athugun á þessum atriðum sýndi, að um skekkjur gæti verið að ræða og að hann yrði krafinn um frekari gjöld, eða endurgreitt í sumum tilvikum. Af gögnum málsins þykir mega ráða, að eftirlit og athugun tollyfirvaldanna í Keflavík hafi eigi verið svo ýtarleg sem skyldi, en það atriði út af fyrir sig þykir eigi geta leyst gerðarþola undan því að greiða rétta tolla og söluskatt. Þegar þetta er virt, verður ekki talið, að kvittun sú, sem hann fékk fyrir toll- og söluskattsgreiðslunum í Keflavík, leysi hann undan greiðsluskuldunni.

Eins og að framan hefur verið rakið, liggur fyrir úrskurður Fjármálaráðuneytisins um, hverjir séu hinir réttu tollar og söluskattur, sem gerðarþola beri að greiða vegna þessara. Samkvæmt ákvæðum 29. gr. laga nr. 63 frá 1937 og ákvæði 2. mgr. 21. gr. laga nr. 100 frá 1948 njóta tollakröfur og söluskattur lögtaksréttar. Ekki verður séð, að það skipti hér nokkru máli, þótt gerðarþoli hafi nú selt vörur þær, er hér um ræðir, og virðist lögtaksrétturinn standa alveg óbreyttur þrátt fyrir það.

Verða því kröfur gerðarþola um, að synjað verði um framgang gerðarinnar, ekki á þessu reistar.

Verðtollur og vörumagnstollur:

Eins og áður getur, telur gerðarbeiðandi að gerðarþoli skuldi verðtoll, að fjárhæð kr. 36.286.96, frá árinu 1951, og verðtoll, að fjárhæð

kr. 22.506.30, frá árinu 1952, eða alls kr. 58.793.27. Hins vegar hafi hann á sama tíma ofgreitt verðtoll, að fjárhæð kr. 1188.23, sem koma eigi hér til frádráttar. Samkvæmt þessu krefur gerðarbeiðandi nú gerðarþola um verðtoll, að fjárhæð kr. 57.605.04.

Þá telur gerðarbeiðandi, að gerðarþoli skuldi einnig vörumagnstoll, að fjárhæð kr. 863.46, frá árinu 1951, og kr. 1598.29 frá árinu 1952, eða alls kr. 2461.75. Hins vegar hafi hann ofgreitt vörumagnstoll, að fjárhæð kr. 21.07, á árinu 1952, og eigi það fé að koma hér til frádráttar. Samkvæmt þessu krefur hann gerðarþola nú um kr. 2440.68 í vörumagnstoll.

Gerðarþoli hefur ekki mótmælt tollflokkun eða útreikningum gerðarbeiðanda út af fyrir sig. Hins vegar hefur hann talið, að lögtaksréttur sé fyrndur af nokkru af gjöldum þessum, eða alls kr. 11.141.56, og komi því ekki til greina, að leyft verði lögtak til tryggingar hærri fjárhæð en kr. 48.904.16.

Ekki verður talið, að yfirlýsing umboðsmanns gerðarþola í greinargerð um fyrningu lögtaksréttarins skipti hér máli. Samkvæmt ákvæðum 1. mgr. 27. gr. laga nr. 63/1937 féllu gjöld þessi í gjalddaga, þegar skip það, er vörurnar flutti, hafði hafnað sig þar, sem gjöld skyldi greiða. Samkvæmt ákvæðum 1. gr. laga nr. 83 frá 1947 fyrnist lögtaksréttur á tveimur árum frá gjalddaga talið, en byrjun lögtaksgerðar slítur fyrningu. Lögtaksgerð þessi var fyrst tekin fyrir 12. júní 1953. Af gögnum málsins verður séð, að alls 16 vörusendingar, sem hér skipta máli, voru komnar hingað fyrir 12. júní 1951, og nemur verðtollur og vörumagnstollur af vörum þessum, sem gerðarbeiðandi krefst nú lögtaks fyrir, alls kr. 11.141.56. Lögtaksréttur, að því er þessar kröfur varðar, er fyrndur, og verður því ekki gert lögtak til tryggingar því fé. Samkvæmt þessu verður lögtak aðeins heimilað til tryggingar kr. 48.904.16, að því er þessa tolla varðar.

Söluskattur:

Eins og áður getur, telur gerðarbeiðandi, að gerðarþoli skuldi söluskatt frá árinu 1951, kr. 3067.96, og kr. 1780.26 frá árinu 1952, eða samtals kr. 4848.22. Hins vegar hafi gerðarþoli ofgreitt söluskatt á árinu 1951, kr. 310.61, og kr. 83.66 á árinu 1952, eða alls kr. 394.27. Fé þetta eigi að koma hér til frádráttar, og krefst hann því lögtaks hjá gerðarþola til tryggingar söluskatti, að fjárhæð kr. 4453.95.

Gerðarþoli hefur ekki mótmælt útreikningum gerðarbeiðanda út af fyrir sig. Hins vegar hefur hann talið, að lögtaksréttur sé fyrndur af nokkrum af kröfum þessum, eða kr. 903.74. Komí því ekki til, að leyft verði lögtak til tryggingar meira fé en kr. 3550.21, að því er söluskattinn varðar.

Ekki verður talið, að yfirlýsing umboðsmanns gerðarþola í greinargerð varðandi fyrningu lögtaksréttarins skipti hér máli. Samkvæmt ákvæðum 2. mgr. 21. gr. laga nr. 100 frá 1948 féll söluskattur þessi í gjalddaga um leið og varan var tollafgreidd. Samkvæmt

ákvæðum 1. gr. laga nr. 83 frá 1947 fyrnist lögtaksréttur á kröfum á tveimur árum frá gjalddaga talið, en byrjun lögtaksgerðar slítur fyrningu. Lögtaksgerð þessi hófst þann 12. júní 1953. Af gögnum málsins verður séð, að alls 15 vörusendingar, sem hér skipta máli, voru tollafgreiddar fyrir 12. júní 1951, og nemur söluskattur af vörum þessum, sem nú er krafist um, kr. 903.74. Lögtaksréttur, að því er þessar kröfur varðar, er því fyrndur, og verður ekki gert lögtak til tryggingar því fé. Samkvæmt þessu verður lögtak aðeins heimilað til tryggingar söluskatti, að fjárhæð kr. 3550.21.

Gerðarþoli hefur sérstaklega mótmælt því, að lögtak verði leyft til tryggingar vaxtakröfu gerðarbeiðanda. Bendir hann á í því sambandi, að í lögum séu engin ákvæði, er heimili að reikna vexti af vangreiddum tollum.

Í 29. gr. laga nr. 63 frá 1937 er að vísu ekki getið um, að vexti af tollkröfum skuli mega taka lögtaki. Hins vegar þykir eðlilegt að telja, að heimilt sé að reikna vexti af kröfum sem þessum og að vaxtakröfunni fylgi lögtaksréttur jafnt og aðalkröfunni. Gerðarbeiðandi hefur aðeins krafist vaxta frá því, að gerð þessi hófst, og verður því lögtak leyft til tryggingar vaxtakröfunni.

Eftir öllum atvikum þykir rétt, að málskostnaður falli niður í máli þessu.

Málalok verða því þau, að leyft verður lögtak í eignum gerðarþola til tryggingar kr. 52.454.37 með 6% ársvöxtum frá 12. júní 1953 til greiðsludags.

Benedikt Sigurjónsson lögfræðingur hefur kveðið upp úrskurð þenna sem setufógeti í Keflavíkurkaupstað samkvæmt skipunarbréfi Dómsmálaráðuneytisins, útgefnu 8. janúar 1954, en með úrskurði, upp kveðnum 12. júní 1953, hafði hinn reglulegi fógeti, Alfreð Gíslason bæjarfógeti, vikið sæti í máli þessu.

Því úrskurðast:

Hin umbeðna lögtaksgerð skal fram fara í eignum gerðarþola, Johans Ellerup, til tryggingar kr. 52.454.37 ásamt 6% ársvöxtum frá 12. júní 1953 til greiðsludags.

Gerðin fari fram á ábyrgð gerðarbeiðanda, bæjarfógetans í Keflavík f. h. ríkissjóðs.